

Bestemmelse, der tværtimod forekommer mig at være særdeles heldig; men hvad jeg vilde til-
 lade mig at gjøre opmærksom paa, idet jeg
 forbeholder mig den nærmere Motivering deraf
 ved 2den Behandling, er Paataalen. Der er i
 Capitlet nævnt 2 Forbrydelser, nemlig Egtestabs-
 brud og Voldtægt, deels den egentlige i streng
 Forstand og deels enkelte Tilfælde, som ere nær-
 beslægtede dermed. For disse Forbrydelsers Ved-
 kommende er det bestemt, at deres Paataale skal være
 offentlig, det vil sige, den skal, naar Forbry-
 delsen har fundet Sted, udgaae fra det Of-
 fentliges Side, men der er dog for Egtestabs-
 bruds Vedkommende givet den private Fornær-
 mede nogen Indflydelse paa Straffens Bestem-
 melse. Hvad derimod Voldtægt og de dermed
 beslægtede Forbrydelser angaaer, er der ikke
 taget noget Hensyn, men det forekommer mig,
 at der ved disse to Arter af Forbrydelse bør,
 paa Grund af deres særlige Bestaaffenhed, tages
 et særdeles nøie Hensyn til den private For-
 nærmede eller Forurettede. Denne liber alle-
 rede ved selve Forbrydelsen, men vil let ved
 den senere Behandling af Sagen komme til at
 lide endnu mere; den Forurettede vil, efter
 den foreliggende Lov ikke blot blive et Offer
 for Forbrydelsen, men vil faare let gjennem
 den Maade, hvorpaa Tiltalen er ordnet, blive
 et Offer for Samfundet. Dette maa kunne
 undgaaes derved, at der gives den Forurettede
 en væsentlig Indflydelse paa Paataalen, og jeg
 veed ogsaa, at man i fremmede Lovgivninger,
 navnlig i den nyere Tid, har taget væsentligt
 Hensyn til den Forurettede. Jeg skal, som an-
 tydet, ikke komme nærmere ind paa dette Spørgs-
 maal, men forbeholder mig til 2den Behandling
 at motivere de Endringsforslag, som jeg i den
 Henseende kunde ønske at stille.

Müller: Da jeg i forrige Session til-
 lod mig at foreslaae Udvalg nedsat for at be-
 handle denne Sag, mødte det Modsigelse fra
 det ærede Medlem, der idag først har havt
 Ordet (Casse). Han kunde naturligviis ikke
 den Gang vide, at Rigsdagen vilde blive saa
 pludselig sluttet og hjemsendt; havde han kunnet
 vide dette, havde han unægtelig havt megen
 Føie til at ønske Sagen sluttet saa hurtigt som
 muligt. Men paa den anden Side kan jeg

ikke give ham Ret, naar han meente, at, for at
 faae Sagen ført tilende saa hurtigt som muligt,
 skulde der ikke engang være Tid til at nedsette
 Udvalg her ligesom i Randsstinget. Det er
 dog paa ingen Maade afgjort, at der paa begge
 Steder er Enighed, og dette gjælder maaskee
 om flere væsentlige Punkter. Jeg vil haabe, at
 der denne Gang vil blive nedsat et Udvalg
 her, og i Haab derom skal jeg undlade at gjøre
 de allerfleste af de Bemærkninger, jeg ellers kunde
 finde mig foranlediget til, eftersom jeg allerede
 forrige Gang har udtalt mig derom, skjøndt just
 ikke med den Vidtløftighed, jeg ønskede, da For-
 samlingen allerede var træt, dengang jeg,
 noget seent, fik Ordet; men jeg har dog havt
 Leilighed til at fremstille mine Anskuelser,
 navnlig med Hensyn til Dødsstraffen, og jeg
 skal derfor ikke komme ind paa dette Spørgs-
 maal idag. Jeg var forrige Gang blandt dem,
 der stillede Endringsforslag; paa de Punkter,
 disse angik, skal jeg dog nu som sagt ikke videre gaae
 ind. Derimod er der et Par andre Punkter,
 som det forekommer mig at være godt at om-
 tale, og det er navnlig et Par Uthdeligheder,
 som findes i nogle Paragrapher. Man maa
 erindre, at denne Straffelov vel er skreven af
 Jurister, men ikke for Jurister. Disse ville
 fuldt vel kunne forstaae hvert Ord, som de
 have nedskrevet; men da den er skreven for
 Menigmand, troer jeg, at den bør være saa
 tydelig, at Enhver uden Hovedbrud kan for-
 staae den. Det forekommer mig saaledes, at
 der er en Uthdelighed, naar man sammenligner
 § 40 med § 187. § 40 omhandler Nødværge
 og Nødværgeretten, og der siges her, at en
 Handling, foretagen i Nødværge, er straffri, dog
 at der ikke maa tilføies Angriberen en større
 Ulempe end nødvendigt; men i § 187 hedder
 det: „Har Drabsmanden udøvet Gjerningen i
 en ved Mishandling eller grov Fornærmelse
 mod ham selv eller hans Nærmeste af den
 Dræbte fremkaldt oprørt Sindstjæmning, kan
 Straffen nedsettes til 2 Aars Forbedringshuus-
 arbejde eller under særdeles formildende Om-
 stændigheder til Fængsel, dog ikke under 1 Aar.“
 Her synes der mig ikke at være skjelnet skarpt
 mellem Nødværge og den Art Drab, som er
 en Følge af et Selvsjovnar eller grov Mis-
 handling. Jeg tør ikke paastaae, at jeg her